
Herborg Station

Nr. 3. juli 2013. 14. årgang.

Medlemsblad for VSV&MJ

Videbæk Skjern Veteran og Modeljernbane

Klub nyt.

Lørdag den 8. juni var arbejdsdag på banen, og på stationspladsen.

Vi var to hold på banen med div. Redskaber og gennemgik hele strækningen. Vejret var med os, de to hold mødtes til frokost med deres medbragte mad og spiste sammen på et af rastepfadserne, det var rigtig hyggeligt så vi havde en dejlig dag. Samtidig var der stor oprydning på stationspladsen, samtlige træerødder blev fjernet og pladsen jævnet. Nu er det til at slå græsset så det er nemt at holde.

Stationen bliver mere synlig efter oprydningen.

Mandag den 10. juni var TV-Midt Vest på besøg, de ville lave en udsendelse om skinnecyklerne der bliver udsendt på den landsdækkende kanal kl.19,30 en lørdag i juli måned, det bliver en indslag på en 3-4 minutter, men hvilken lørdag i juli vides ikke. Vi håber der er mange som ser det, så måske der kommer nogle kommentarer bagefter.

Den 15. juli kommer TV- Midt Vest igen på besøg, denne gang handler det om banen. Vi er blevet bedt om at finde nogle af de medarbejdere der var ansat ved banen, men det kan vi ikke da de nok ikke er til mere, så vi har foreslået, at de må gennemse et tidligere program som blev udsendt omkring 1997. Hvad det ender med ved vi ikke på nuværende tidspunkt. Det skulle blive en udsendelse på ½ time på

Vi er selv godt tilfreds med resultatet.

den lokale kanal. Vi må se om det bliver til noget.

Antons tog.

I en stille soveby, hvor udviklingen er skøjtet uden at sætte sine spor siden en gang i 60'erne. Her finder vi Bønkebøgevej med sine gule murstenshuse, og dog er der en enkelt eller to der har dristet sig til at bygge i røde mursten, men ellers er alle huse på vejen præcis samme højde, og med brun eller sort eternittag. Vinduer, døre og sternbrædder malet i grøn umbra eller brun Pinotex, og hvor alle haver er omkranset af ligusterhække. Man skulle nødigt komme i tvivl om hvor grænsen ude ved vejen eller til naboen. Vejen har efterhånden udviklet sig til det man kalder et sølvbryllupskvarter, så godt og vel, hvor alle børnene er flyttet hjemmefra, og stilheden har sænket sig over hele vejen. Her i nr. 31 bor Selma og Anton, et ægtepar som er gået på efterløn, Anton fra den lokale tømmerhandel, hvor han har haft sit arbejde siden han kom hjem fra militæret. Selma fra plejehjemmet, hvor hun fik arbejde da børnene begyndte i skolen.

Anton sidder i sin udestue han selv har bygget, sådan en gør det selv udestue som han fik hjem i samlesæt. Han brugte så et par weekender og nogle aftener på at samle den. Selv syntes han det

blev ret godt, men det var jo af den billige slags, med kun et lag tag og nødtørftigt høvlet stolper, ikke fuldkantet, og gulv af trykimpregneret træfliser. Den er slet ikke som naboens, med flere lag tag og færdigmalet med bræddegulv og karnap. Jo, se det var kvalitet, og det undlod han da heller ikke at pointerer over for Anton. Nåh ja hvad så, tænkte Anton, den opfylder jo mit behov, alt imens han gennemgår den store bunke reklamer der hver uge er i postkassen, der nu er flyttet ud til fortovskanten, som irriterer ham grusomt. Før kunne han nå postkassen når han åbnede vinduet og rakte sig så langt han kunne og med nød og næppe lige åbne den, men nu skulle han ud i al slags vejr for at få sin post. De er nu blevet dovne de postbude tænker Anton.

Han lader sine tanker flyve imens han ser ud over haven, hvor han har brugt det meste af tiden, den første sommer på efterløn, men nu har efteråret gjort sit indtog i haven, løvet har skiftet farve og flammer nu i rødt, gult og brun og ved den mindste vindpust drysser mod jorden. Jeg skulle jo også ud og rive alle de blade sammen tænker han, men hvorfor skulle jeg egentlig gøre det? Det gjorde jeg da aldrig før da jeg havde arbejde, da fik de lov til at blive liggende og så kunne man

jo håbe, at bladene blæste ind til naboen inden næste forår. Nej han ville ikke gøre nytteløst arbejde bare fordi han nu havde fået god tid. God tid var noget han aldrig havde prøvet før, altid har han haft nok at gøre, selv da han var dreng var der næsten aldrig tid til leg. Hans forældre havde et lille husmandssted uden for byen, og næsten alt arbejde der kunne gøres med håndkraft, skulle gøres for at spare penge, og arbejdskraft var der nok af med syv børn. Det skete han fik lov til at lege med Karl, især om vinteren når der ikke kunne arbejdes i marken. Karl var købmandens knægt, et par år ældre end Anton, en lidt sær dreng der ikke havde så mange venner, og nok også kun derfor ville lege med en dreng der var yngre end ham selv, og fra et lille husmandssted. Købmanden var nok lidt bedre økonomisk stillet end de fleste i byen, for Karl havde et elektrisk tog, en Märklin sågar, det var sager. Et sådan tog kunne Anton også godt tænke sig, selv om det kun kørte i en ring, rundt og rundt, men det lille sorte lokomotiv med tre små vogne, var der nu noget fascinerende ved, og den var på Antons ønskeseddel hvert år til jul og fødselsdag, men fik af faderen at vide, det kunne der ikke blive tale om, sådan noget pjat. Et sådan tog kostede jo lige så meget som

en gris, så hellere købe en gris mere, og nøjes med at give Anton et par uldne sokker, det skulle han jo have alligevel! Nej Anton, vil du have et tog må du lave den selv, det kunne jeg nøjes med da jeg var barn, så det kan du vel også.

Anton gik i gang med at fremstille et lokomotiv af nogle tykke grene og gamle rustne søm, for nye blanke søm kunne der ikke blive tale om, de stod gemt på en hylde højt placeret på loftet i stuehuset, hvor han ikke kunne nå dem, og gamle bøjede og rustne søm var der nok af. Hans far og bedstefar havde samlet brugte søm hele livet, for man ved aldrig hvad der kan ske, se nu hvor heldigt det var vi havde de gamle søm under krigen da vi ikke kunne få nye, fik Anton tit at vide, så vær du glad for vi har de gamle søm, og at du må bruge dem.

Et lokomotiv fik han lavet og også nogle vogne, kønne var de ikke. Når han trak af sted med dem i et stykke bindegarn, kunne han ikke lade være med at tænke på, hvor dejligt det måtte være at have et elektrisk tog som Karl har.

Ja; gu ved hvad Karls tog er blevet af? Karl fik jo en datter, og hun har nok ikke leget med tog.

Det var datterens skyld Karl blev gift med Petra. Det siges i byen at datteren blev undfanget i købmandens bagbutik oven på en sæk med kartofler en eftermiddag, hvor Karls forældre var til begravelse, og Karl skulle passe butikken.

De skulle nok aldrig ha været gift, tænker Anton, for Petra er skrap og har taget kommandoen i hjemmet. Jeg vil spørge Karl, hvor toget blev af, når jeg en dag taler med ham, og det sker tit, for Karl bor tre huse fra Anton. Måske skulle jeg driste mig til at gå hen til Karl og spørge ham? Men Anton er nu ikke helt tryk ved at besøge Karl, for Petra synes ikke om ham, ja hun synes for resten ikke om nogen som helst, og det siges at når hun bliver rigtig gal, og det sker tit, har hun en stemme der kan fræse gamle skibe op, og det har Anton ikke lyst til at prøve. Men tanken om toget, får Anton til at gå hen til Karl. Han lurser først lidt ved hækken, for at se om Karl ikke skulle befinde sig i haven, men der er han ikke, så Anton ringer på. Det er Petra der åbner døren; hvad vil du, spørger hun? Ja, jeg skulle egentlig tale med Karl siger han. Karl? Han sidder vel ude i skuret som han altid gør, og

det er jeg glad for snerre hun, for så sviner han da ikke herinde, og bang så røg døren i igen. Nå da, tænker Anton og går om i haven og banker på døren til skuret. Forsigtigt åbner Karl døren, nå er det dig Anton, hvad kan jeg gøre for dig? Jo'e ser du Karl, jeg kom til at tænke på , dengang vi var børn havde du et elektrisk tog, hvor blev det egentlig af? Den har jeg da endnu, siger Karl, og jeg har det endda her i skuret, for inde i huset må det ikke være for Petra. Han rækker op på den øverste hylde, helt oppe under loftet og tager en gammel brun papkasse ned og åbner den, og der er den; toget fra dengang, stadig i de gamle æsker. forsigtigt pakker de toget ud og samler skinnerne, de sætter strøm til, gu'veg om det kan køre endnu siger Karl og skruer op for transformatoren, den brummer lidt og pludselig vågner lokomotivet op til dåd og farer af sted på skinnerne, rundt og rundt, som det gjorde i deres drenge dage.

De to gamle venner sidder en tid og ser på toget, Anton siger: Det er da fantastisk at den kan køre efter så lang tid. Det er jo kram siger Karl, med en vis stolthed i stemmen. Vi må vist hellere pakke den væk igen, hvis nu Petra skulle finde på at komme.

Da toget er pakket væk igen og sat på plads oppe under loftet,

sætter de sig igen og taler om dengang de som drenge legede med toget. Ja det var tider siger Anton, måske vi skulle finde ud af hvad der er sket siden dengang, det kunne nu være sjovt at få sådan et tog, det har jeg altid ønsket og nu har jeg råd til det, og man skal jo have noget at fordrive tiden med da jeg nu ikke længere er i arbejde, og der ikke er noget at gøre i haven. Vi kunne gå på Internettet og se hvad der findes foreslår Karl, Har du en pc'er Anton spørge Karl? Jo det har vi, men vi bruger den aldrig, det var en vi fik gennem Selmas arbejde dengang man kunne købe en billig computer, så skal vi bruge den må du komme og hjælpe mig siger Anton.

De aftaler at mødes næste dag for at finde ud af hvad, og hvor man kan købe tog og hvad det koster. Glad tøfler Anton hjem igen, med hovedet fuld af tog og tog drømme. Det er nok bedst ikke at tale med Selma om det lige med det første, tænker han, hun vil nok ikke rigtigt kunne forstå ham. Selv om Selma er både sød og rar, er det ikke alt man sådan lige skal fortælle hende.

Næste formiddag kommer Karl som aftalt, nu er det ikke hverdag Karl besøger Anton, så Selma ser noget overrasket ud da han dukker op, hvad har i for i to spørger hun? Jo siger Karl, jeg har lovet

at lære Anton at bruge computeren, vil du lære det spørger hun, og ser med mistro på Anton? Selma har en god næse når der er noget skummelt på vej, og Anton har aldrig vist den store interesse for computer. Hun kunne huske da tømmerhandleren ville sende Anton på kursus for at lære at bruge pc'er, hvordan han rasede, nu havde han hele sit liv kunne nøjes med blyant og papir til kundernes køb, så kunne han vel også den sidste tid han skulle være på tømmerhandelen. Så tømmerhandleren lod Anton bruge sin blyant.

Fortsættelse følger.

Historie skrevet af Kurt Hansen

- Jeg har brækket benet tre gange på samme sted.
- Hvorfor holder du dig så ikke bare væk derfra?

Fra dampskibenes tid:

Passagererne på den store rutedamper så med forundring på, hvorledes en død sømand blev lagt i en sejludgspose, som derefter blev fyldt op med kul, inden den blev sænket i bølgerne.

- Tænk, udbrød en gammel dame forbavset. - Jeg har aldrig vidst, at man selv skal have kul med.

Han prøvede at gøre indtryk på hende, men hun sagde:

- Dejlig aftershave, men behøver du at marinere dig i den?

